

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 74.256 van 11 juni 1998  
in de zaak A. 57.237/VII-12.553.**

In zake : Jos HUS,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat E. BREWAEYS,  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Leopold II laan 117

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de  
Vlaamse regering,  
dat woonplaats kiest bij  
Advocaat J. VAN DE VYVER,  
kantoor houdende te ANTWERPEN,  
Eglantierlaan 1.

-----  
**D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,**

Gezien het verzoekschrift dat Jos HUS op 31 maart 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting van 2 maart 1994 waarbij zijn beroep ingesteld tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 19 augustus 1993 houdende weigering van de milieuvergunning aan verzoeker om aan de Kinschotseweg te Retie een inrichting te exploiteren omvattende een legkippenstal met 59.000 stuks pluimvee, een opslagplaats voor 1000 m<sup>3</sup> dierlijke mest en voedersilo's voor in totaal 52 ton, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. BAERT;

Gelet op de beschikking van 24 april 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 26 februari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 mei 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat J. VAN DE VYVER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Adjunct-auditeur P. PROVOOST, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker dient op 19 april 1993 een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een legkippenbedrijf aan de Kinschotsestraat te Retie. De aanvraag betreft een legkippenstal met 59.000 stuks pluimvee, een opslagplaats voor 1000 m<sup>3</sup> dierlijke mest en voedersilo's voor in totaal 52 ton.

1.2. Bij besluit van 19 augustus 1993 verwerpt de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de aanvraag omdat een ecologisch verantwoorde mestafzet niet gegarandeerd is, aangezien het voorgelegde exportcontract slechts geldig is voor één jaar en geen situering van de gronden bevat. Dit besluit wordt op 23 september 1993 aangetekend aan verzoeker verstuurd.

1.3. Met een brief van 10 oktober 1993 stelt verzoeker beroep in bij de Vlaamse regering.

1.4. De Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting besluit op 2 maart 1994, na het doorlopen van de administratieve procedure, het beroep ongegrond te verklaren en de beslissing van de bestendige deputatie te bevestigen;

2. Overwegende dat verzoeker in het derde middel aanvoert dat de overheid niet zonder meer de onmogelijkheid tot volledige mestafzet kan inroepen als motief om een milieuvergunning te weigeren en eerst had moeten nagaan of geen toepassing kon worden gemaakt van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (meststoffendecreet);

2.1. Overwegende dat het Vlaamse Gewest antwoordt dat het bestaan van het mest(stoffen)decreet uiteraard niet tot gevolg heeft dat de overheid geen andere maatregelen aangaande de mestafzet van de landbouwbedrijven zou kunnen uitvaardigen, dat de vergunningverlenende overheid also de bevoegdheid heeft om bepaalde vergunningsaanvragen te weigeren, dat verzoeker niet aantoont dat de aan de aanvragers van een milieuvergunning opgelegde verplichting de bestemming van de afvalstoffen van hun inrichting aan te duiden en te staven, onredelijk zou zijn;

2.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat de overheid, om het door het meststoffendecreet nagestreefde doel, namelijk de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging als gevolg van de produktie en het gebruik van meststoffen, te bereiken, niet om het even wat mag gebieden of verbieden, want dat in het Belgische rechtstelsel ook nog een aantal fundamentele rechten en vrijheden worden beschermd, zoals het eigendomsrecht, de vrijheid van handel en nijverheid en het recht op vrije keuze van beroepsarbeid;

2.3. Overwegende dat de bestreden weigeringsbeslissing is gestoeld op volgende overwegingen :

"Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproduktie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 30.090 kg  $P_2O_5$  respectievelijk 33.040 kg stikstof; dat met een bemestingsnorm van 150 kg  $p_2O_5$ /ha/jaar hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 200,6 ha; dat de aanvrager zelf geen beschikking heeft over cultuurgrond en stelt over een mestafzetmogelijkheid te beschikken voor 30.600 kg  $P_2O_5$ /jaar in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat voormelde afzetmogelijkheid is gestaafd door een bij taxipost op 23 december 1993 bezorgde overeenkomst met een erkend vervoerder; dat hierbij niet concreet is gepreciseerd waar of op welke wijze de te vervoeren mest zal worden afgezet; dat het in de aanvraag verstrekte exportcontract, zoals tevens blijkt uit het advies d.d. 16 november 1993 van de Vlaamse Landmaatschappij, geen voldoende waarborgen biedt; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet is gewaarborgd; dat het risico dat het bedrijfsmatig mestoverschot ter plaatse zal leiden tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater en deze door verdere verrijking met nitraten zal vervuilen derhalve te groot is;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, zelfs mits naleving van de op te leggen milieuvergunningsvoorwaarden, niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepsindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- de bewering aangaande het niet hebben van de mestoverschotten is ongegrond, gelet op het feit dat het bedrijf geen gronden ter beschikking heeft; een vervoerovereenkomst op zichzelf geeft geen bewijs waar of op welke wijze de mest zal worden afgezet; ten slotte biedt een mestafzetcontract voor amper een termijn van één jaar evenmin voldoende garantie";

dat daaruit blijkt dat het enig weigeringsmotief is het niet gewaarborgd zijn van een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest; dat de Raad van State geen bepaling bekend is die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 op voormeld tijdstip geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zoals ze toen golden, vier mestafzetmogelijkheden voorhanden waren : het opbrengen op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, tenslotte, afname door de Mestbank; dat de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van een of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat het derde middel gegrond is,

#### **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Vernietigd wordt het besluit van 2 maart 1994 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting waarbij het beroep van Jos HUS, ingesteld tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 19 augustus 1993 houdende weigering van de milieuvergunning om aan de Kinschotseweg te Retie een inrichting te exploiteren omvattende een legkippenstal met 59.000 stuks pluimvee, een opslagplaats voor 1000 m<sup>3</sup> dierlijke mest en voeder-silo's voor in totaal 52 ton ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

### **Artikel 2.**

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

### **Artikel 3.**

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare  
terechtzing, op elf juni 1900 achtennegentig, door de  
VIIe kamer, die was samengesteld uit :

|        |               |                  |
|--------|---------------|------------------|
| Mevr.  | M.-R. BRACKE, | kamervoorzitter, |
| de HH. | D. VERBIEST,  | staatsraad,      |
|        | R. STEVENS,   | staatsraad,      |
| Mevr.  | V. WAUTERS,   | griffier.        |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**V. WAUTERS.**

**M.-R. BRACKE.**